



Велосипедист-далекобійник, що знається на БЖД, перекладач із німецької — однаково гідний суперник авторів у віршах і прозі, літературознавець і літературотворець Сашко Ушкалов — один із найяскравіших письменників генерації двотисячників. Його оповідання — завжди бажані гості у вітчизняних і міжнародних антологіях, а сам він не раз виступав упорядником збірок сучасної української поезії. Твори Ушкалова перекладені російською, польською, англійською та німецькою мовами.

Сашко Ушкалов — талант молодий, свіжий і без гальма в голові там, де живе фантазія.

*Світлана Пиркало*

Сашко керує сюжетом, як велосипедом, цілком підпорядковуючи його своїй злості й енергії. Його оповідь то розганяється й скаче, то різко завмирає, то знову стрімко зривається з місця, лишаючи довірливого й вайлуватого читача сам на сам зі своїми літературними монстрами. Ці оповідання цікаво зроблені. Їх хочеться розібрати на шматки, а потім спробувати зібрати знову. Хоча навряд чи це вдасться.

*Сергій Жадан*

Місцями я реготав так, що назвати це адекватним сміхом було б складно. А місцями мені хотілось пустити нескупу й нечоловічу сльозу, але біля метра «Кловська» було багато людей і я не хотів палитись.

*VovaZIL'Vova*

*Жесть — це коли ТВОЯ мавпа рятує її цуцика, поцупленого бакланом.  
Жесть — це коли енот — найкращий подарунок до дня народження.  
Жесть — це коли для сучасного автора немає нічого святого — ані свята  
Останнього дзвоника, ані футболу, — а сучасний читач радо взувається  
в бутси, підперізується стрічкою випускника й вирушає шукати пригод на  
свою... голову.*

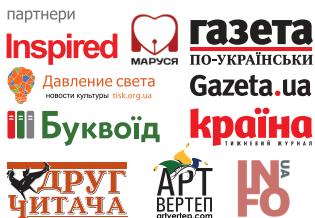
Сашко Ушкалов ЖЕСТЬ

# Сашко УШКАЛОВ



# ЖЕСТЬ

sho(r)t stories



www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-4709-6







Сашко Ушкалов

# ЖЕСТЬ

sho(r)t stories

ХАРКІВ  КЛУБ  
2013  СІМЕЙНОГО  
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2  
ББК 84.4УКР  
У95

Жодну з частин даного видання  
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі  
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сашко Кривець*

Художник *Марися Рудська*

ISBN 978-966-14-4709-6

© С. Ушкалов, 2012  
© Книжковий Клуб «Клуб  
Сімейного Дозвілля», ви-  
дання українською мо-  
вою, 2013  
© Книжковий Клуб «Клуб  
Сімейного Дозвілля», ху-  
дожне оформлення, 2013

## Читати лежачи!

Страшенно люблю авторів, які, творячи своїх персонажів, можуть у письмі дати раду елементарним людським емоціям, станам, переживанням, однак не зациклюються на чомусь одному, не роблять зі своїх героїв якоїсь «ходячої ідеології» чи свого авторського «ходячого методу». Після буремних часів модерністської естетики, яка, втім, і досі «блукає» постмодерними текстами, до такого «виявлення» автора в письмі читач ставиться або з недовірою, або з іронією. Наша доба глобалізаційного прискорення і трансформацій так стрімко змінює, мов слайди, «картини бажань», що задоволення, навіть суто естетичне, навіть суто літературне, тобто суто снобістське, стає реальною проблемою. Попри тотальне перенасичення, незадоволеність постає психологічним голодом, очевидно, через безмежність виборів й не менш «моментальні» розчарування.

І справді, ми живемо в дуже вибагливий, перенасичений неймовірно великою кількістю текстів і творчих практик, вимогливий до автора літературний час. Читача вже задовбали катастрофісти, екзистенціалісти, експресіоністи, сентименталісти, а також сенсуалісти разом з іроністами, не

кажучи про реалістів, духовних опортуністів і спіритуалістів. Читача вже задовбали цілі відра «одкровенень», «страхів», «плачів», «зізнань», «криків», «надривів» чи інших «заангажованостей», які на нього виливає розбурхане та схильне до естетичного насильства *ego* автора. Господи, ну коли ж мені нарешті потрапить до рук текст без автора, у сенсі без слідів його незграбних чобіт, якими він топчеться на кожній своїй сторінці? — часто доводиться чути нарікання роздратованих читачів, певно, втомлених від читання творів із надмірно «оціночними» судженнями чи психічними «вадами» їхнього автора.

Мабуть, саме через погану літературу читачі стають снобами. Мій читацький досвід у цьому сенсі з року в рік системно «ретроградує»: змушує ще пильніше придивлятися до класики, ретельніше її перечитувати, бо лише там, у добрих і стареньких знайомих творах, можна побачити силу-силенну речей, на які раніше не звертали увагу. Класичним авторам якраз вдавалося те, що сьогодні зазвичай авторам не вдається. Старість, чи що? Як би це банально не звучало, але хочеться саме природності, невимушеності, дотепності й ненав'язливості. Хочеться, щоб нашу читацьку цікавість просто-напросто майстерно водили за носа, щоб вона не нудьгувала, щоб ми себе не силували читанням книжки.

Оповідання Сашка Ушкалова — це дотепна мандрівка за природністю, за тією «магією буденного», що її літера-

тура, пригнічена концептами, ідеями, схемами чи суворими рамками жанрів, зазвичай втрачає. «Забути» наш інтелектуальний досвід розуміння літератури, відкинути панівні традиції, плюнути на розумування, знову повернутися до «реального», але не як до моделі опису та стилю-диктатора, а як до стихії самого пересічного життя. Чогось мені здається, що саме цим шляхом пішов прозаїк Сашко Ушкалов.

Книга «Жесть» названа дотепним сленговим словом, одне зі значень якого зазвичай є психологічним — це захват-здивування. Назва надзвичайно влучна, адже ця «жесть» як *враження* переслідуватиме читача від оповідання до оповідання. Це нарочито несерйозне, приземлене, «невисоке» слово має й відповідну соціалізацію: буденну, почасти банально-комедійну, поверхневу, одним словом, показує нашу непричесану пострадянську дійсність. До речі, про поверхні. Уже настільки задовбали «глибини» в літературних творах, особливо духовно-онтологічно-містичного походження, що, певно, варто прислухатися до рецептів дідуся Дельоза й шукати «глибини поверхонь».

Ушкалов блискуче їх віднаходить, і його творча уява демонструє такі унікальні з точки зору письма «фігури» нашої буденщини, що від реготу можна звалитися з крісла: саме тому цю книгу я рекомендую читати лежачи.

Я не впевнений, чи краще за автора оповім про ці оповідання. Вони настільки кумедні, настільки сильні своїм



віталістичним гумором і парадоксальністю, що я жалкую лише за одним: мені мало, хочу ще! Як Данило Кіш, який своєю творчістю створив унікальний материк минулого — *енциклопедію мертвих*, Сашко Ушкалов своїми оповіданнями формує власний материк — енциклопедію живих. Істоти, які населяють цю безконечну книгу, — наші парадоксальні сучасники. Вони наївні й незграбні, смішні й сумні, розгублені й сварливі, незадоволені й дотепні. Свого часу невеликі оповідання й новели з несподіваними сюжетними поворотами О. Генрі сказали про Америку більше, ніж газети. Я сподіваюся, що оповідання Ушкалова, теперішні й майбутні, так само скажуть про нашу країну та добу значно більше, ніж ми можемо собі уявити.

*Анатолій Дністровий*

# Жесть



— Звідки в тебе мавпа? — питаю я.

— Турки, — каже він, — матроси з турецького корабля подарували.

— Що, просто так взяли й подарували?

— Не, — заперечно хита він головою, — вона лишайна була, а я її виходив.

— Дивно, — кажу.

— Шо дивно? — не розуміє Сява.

— Ну, де вона могла підчепити в морі лишай?

— Та хезе, — знизує він плечима. — Може, від матросні... Вони ще ті мудаки...

— В смислі?

— Ну от уяви, сиджу я на пляжі... Вечір, нема нікого. А вони метрів за п'ятдесят од берега на

шлюпці кудись гребуть. І тут один із них кричить, коротше, мені: «Абазан!»

— Як-як?

— Абазан... Це матюк по-їхньому, по-турецьки. І мене, значить, переключило просто. Оце, думаю, сра-ті турки, тут собі, у мене на батьківщині, таке дозволяють... Потоплю сук... А вода холоднюча, градусів десять. Ото я прямо в лахах лізу в море й пливу. Аж тут хуяк... Хтось на мене застрибує і почина топить... Я на дно. Води, блін, наглитавсь. Лець не всрався з переляку... Виплив, коротше, а воно мавпа — і лапи свої до мене тягне, верещить, вилізти на мене пробує, наче я острів який... А я так у голові все прокручую. Оце, думаю, якого я взагалі пливу до тих блядських турків? Може, вони не «абазан» кричали? Може, «абізян»? І оце я пливу їх топити, а сам же взагалі неправий. А оця ось, — Сява незлостиво штурхнув мавпу під бік, — поки я думав, ще раз вилізла мені на голову й почала топить. Виплив я, коротше, допер її до берега... Лежу. Вона поруч віддуплюється. Турки, чую, ржуть, бляді... Оце так ми й стрілись, — зітхнув Сява сентиментально, ніби говорив про свою кохану після тридцяти років подружнього життя.

Був листопад. Темрява поволі сповзала на центральний пляж Ялти.

Після дев'ятого класу душа в Сяви якось ні до чого не лежала. Його мама, завідувачка одного приморського пансіонату, бачила це і, як кожна мати, сильно непокоїлась за долю свого роздовбая.

— От дивись, — часто казала вона йому за сніданком, — дев'ять років ти бив байдики в школі. І що? Що ти збираєшся робити далі? Ховатимешся в мене під спідницею?

— Ма, — мимрив Сява, — яка спідниця? Ти феміністка, ти все життя в штанях. Баті он заїхала праскою, коли він оце востаннє приходив. Мене теж не любиш. Ну яка спідниця?

Мама зітхала й починала любову атаку.

— Славик, — казала вона, — твій батько мудак і жеребець. Та зараз мова не про нього, а про тебе. Я не хочу, щоб ти був такий, як він. Тому й питаю: чим ти будеш займатись по життю, чим будеш заробляти? Ти, головне, придумай, а я тобі на перших порах поможу грошима. Не сиди без діла. Добре?

— Добре, — буркав Сява й брав пару тижнів на роздуми, намагаючись підійти до справи по-серйозному.

— Ма, — приходив він до неї по тому, — я, кажись, придумав.

— Викладай, — кивала вона.

І Сява намагався викласти все якомога чіткіше.

— Ма, — казав він, — я прочитав кілька підручників з маркетингу... І там всі говорять, що в бізнесі головне — емоції. Є емоції, значить, є бізнес. Бізнесу без емоцій гайки.

— Ближче до діла, — починала дратуватись мама, шукаючи ключі від пригнаного з Польщі «фольксвагена».

— От, — казав Сява, — бачиш, ти вже нервуєш. Значить, я викликаю в тебе емоції. Правду там пишуть.

Основна ідея Сяви полягала в тому, щоб продавати емоції, тобто не те щоб продавати, а скоріше — розстрілювати. Він хотів відкрити на набережній тир, але не простий тир, а, як він говорив, «емоційний».

— Уяви, мам, приходять у тир мужик і каже: «В мене теща сука, жити не дає, дихати не могу, гризе мене, як бобер молоду березу...» А я йому: «В тебе є її фотка?» Він приносить мені фотку, я її швиденько проектором у повен зріст на стіну, а потім він по ній пуляє! Це буде бомба! Гроші лопатою гребтимем!.. Шо скажеш?

Мама лиш мовчки зиркала на праску.

Літо тим часом добігало кінця, і треба було щось вирішувати. Сява вирішувати не поспішав, відповідно, вибір за нього зробила мама-феміністка, після чого він іще два з половиною роки протирав штани в технікумі, так і не ставши агрономом.

— Ти, головне, довчись, — казала йому мама. — Отримаєш диплом, я тебе прилаштую в одну контору по знайомству, будеш помічником директора. Контора надійна, завжди буде на плаву. Вони возять по морю турецькі овочі. Будеш на закупках, тому читай більше про овочі, малий. Ти повинен у них тямити.

— Ма, — хнюпився Сява, — овочі — це не зовсім те, чим би я хотів займатись. Овочі не викликають у мене емоцій.

\* \* \*

З технікуму Сяву вигнали після того, як він показав своєму науковому керівникові перший розділ диплома. Тема звучала приблизно так: «Використання конопель у народному господарстві». Починався диплом красивою й правильною фразою: «Коноплі (маріхуана) — це однорічна трав'яниста рослина родини конопляних (Cannabaceae)».

Перший і другий параграфи були витримані в межах аграрної етики й моралі, а от далі Сява відійшов від плану наукового керівника вбік власних наукових інтересів: передостанній параграф називався «Порівняння індіки та сативи за психотропними властивостями», а останній — «Симптоми й особливості інтоксикації канабіноїдами». Усе, може б, і обійшлося, якби Сява не піддався емоціям. Обговорюючи з науковим керівником передостанній параграф, він, ніби який татарин на Ай-Петрі, запропонував провести дегустацію. Науковий керівник погодився майже без вагань. За дегустацією їх і застукав на курилці завкаф — почесний громадянин міста й кавалер медалі «За освоєння цілинних земель»... Сяву викинули на вулицю того ж таки дня. Наукового керівника залишили, але ціле півріччя ганьбили на щотижневих педрадах.

Отак мамина ідея пов'язати Сявине майбутнє з овочами накрилась мідним тазом. Правда, уже за кілька тижнів мама дістала підроблений диплом випускника медінституту, тож її син став працювати в санаторії. Сяву прикріпили до процедурної, і вже невдовзі він опанував таку дивовижу, як душ Шарко.

Місцевий сантехнік Василич завів Сяву до кабінету. Сява був у білому халаті й сором'язливо переступав з ноги на ногу.

— На, — сказав Василич і вручив Сяві шланг, приєднаний до пульта з кількома кранами й кнопками. — Осьо кран з холодною водою, а осьо з гарячою. Цьою ось хернею регуліруеш давлення — од трьох до чотирьох атмосфер. Цель должна стоять на растоянні чотирьох метрів, іначе покалічиш. Всьо, пішов я товчок справлять. У мене там гавно на шостому етажі плава...

І Сява став чекати. Десь за півгодини у двері постукали.

— Да-да, — відповів Сява поважно.

До кімнати зайшла жінка. Важила вона кілограмів сто сорок, та Сява злякався аж тоді, як вона стала роздягатись. Роздяглась до купальника, залізла в щось, що нагадувало душеву кабінку, і повернулась до Сяви сракою. Панікуючи, Сява чомусь подумав, що з її купальника можна було б пошити нехерове вітрило... Аби не випробовувати долю, Сява відкрутив кран з холодною водою й поставив вентиль на чотири атмосфери, як і казав Василич.



Шланг захрипів. За мить він видав потужний струмінь, що врізався в товстелезну сідницю, вибивши в целюліті ямку. Сява провів шлангом угору, потім униз — на сідниці лишилась продовгувата вм'ятина. Тітка тим часом задоволено порохкувала.

\* \* \*

Перші два місяці роботи докорінно змінили Сявину психіку. На початку третього він був близький до божевілля. Целюлітні жінки з якогось дива йому довіряли. Довіряли й розказували про свої проблеми. Він мовчки слухав — їм було цього досить. Серед його постійних клієнток опинилась і шкільна географічка Тамара Миколаївна.

— Славік, — говорила вона, — ти думаєш, я оце від хорошого життя на душ записалась, витрачаю свої вчительські копійки, принижуюсь перед бувшим учнем? Нє, Славік, це не від хорошого життя. Я своєму чоловікові завжди подобалась, аж доки в нього там щось не заладилось на заводі.

Сява не зовсім розумів, як любов до жінки може залежати від проблем на заводі, та все одно казав:

— Тамара Миколаївна, все у вас буде добре, от побачите.

— Де вже там, — зітхала вона. — Звідки тому добро взятись? Ти от послухай. Приходить він із заводу, злий такий. Я йому тарілку борщу, а він мені: гівняний борщ. Я йому: сам ти гівняний. А він як грюкне кулаком по столу, як закричить: ти, кричить, тільки собі їдло нормальне готуєш, он яка жирнюча, а я... я що, на нормальний борщ не заслуговую? Ну, я йому ту тарілку на голову хлюп. Він як скочить, як кинеться до мене, а я його візьми та й штовхни... То він так — брик і вдаривсь головою об батарею... І все. Розумієш, Славік. Нема сім'ї, спимо по різних кімнатах. Не говоримо тижнями. Він на завод ходить, а я в школу й на душ оце...

Далі було гірше. Целюлітні жінки стали з'являтися йому в снах і вимагати від нього сексу. Сява пробував тікати, та вони були скрізь. Урешті-решт товстухи заганяли його в глухий кут, обступали щільним кільцем і починали зривати з нього халат і спортивки. Сява осунувсь, знов почав курити траву, а перед сном жлуктив міцне кримське вино, що відгонило паленим цукром і пластиком.

\* \* \*

Видряпатися з депресії Сяві допоміг той самий підручник з маркетингу. Сява читав його на ніч, сторінка

за сторінкою, як Біблію, аж доки не дійшов до розділу «На кожен товар є свій покупець». «Маючи партію неходового товару, — ділився досвідом автор, — головне, не впадати у відчай. Скажімо, у вас є контейнер китайських кедів, які рвуться вже після першого взування. Не біда! Спробуйте продавати їх у зоомагазині. Та він же божевільний! — мабуть, подумаете ви про мене. А ось і ні. Звернімось до статистики. Британські вчені стверджують, що близько 73 % власників котів і собак страждають через те, що їхні улюбленці регулярно бурять у залишене без нагляду взуття. Поверніть товар під правильним кутом — і він викличе правильні емоції!»

«Що я маю? — міркував Сява, до якого ніяк не приходив сон. — Я маю кілька десятків целюлітних бабег у купальниках. Як розвернути їх під правильним кутом?..»

Коли надворі вже почало світати, Сява раптом збагнув, що річ не в куті, під яким слід розвертати товар, а в тому, щоб цей товар взагалі хтось побачив — розвертатися під різними кутами товар і сам зможе, бо він іще здатен рухатись, ну принаймні сьак-так долазити до його кабінету.

Тривожно подрімавши ще трохи, Сява встав, перерахував заначку й подався до найближчого мар-

кету електроніки, де придбав кілька веб-камер середньої паршивості. По дорозі до пансіонату він купив пару пляшок для Василича. Бувалий сантехнік більш ніж правдиво зімітував полонку душу Шарко, тож кабінет цілий день стояв на ремонті. Цього часу цілком вистачило для того, щоб Сява перетягнув на роботу старенький пентіум і як слід замаскував камери.

Тепер залишалось тільки переконати матінку-феміністку, що в кабінеті душу Шарко повинен бути інтернет.

— Інтернет? — спитала вона Сяву. — Це ж душ Шарко для ходячого целюліту... Нащо там інтернет? Слава, що ти городиш?

— Ма, — почав штовхати Сява заготовлений уночі спіч, — він там для розвитку нашого кабінету. Ти ж сама казала, що вже давно не Союз... Казала?..

— Ну казала, — закліпала очима мама, не розуміючи, до чого він веде.

— От і я про це. Я для кабінету зроблю сторінку в контактї, клієнти прямо через неї записуватимуться на прийом, консультації там будуть отримувати... з дому не виходячи прямо... Це сервіс... це тобі не прийшов і чергу вистояв... Хороший сервіс — хороші емоції, хороші емоції — хороший бізнес.

Мама аж рота роззявила з подиву.

— Однокласники? — спитала вона після тривалої паузи.

— Шо однокласники? — не врубився Сява.

— В однокласниках будем представлені? — поділовому поцікавилась мама, чи не вперше в житті розмовляючи із Сявою не як з роздубаєм, а як з цілком адекватним членом суспільства.

— Ясна річ, — кивнув той, і вже наступного дня в кабінеті Шарко був інтернет.

\* \* \*

Адміни німецького еротичного відеочату погодились на трансляцію майже одразу, незважаючи на те, що Сява спілкувався з ними за допомогою гугл-транслейта. Товар викликав правильні емоції. Американці довго випитували, чи всі моделі повнолітні. Сява, користуючись тим-таки транслейтом, спитав: де вони бачили, щоб у неповнолітніх було стільки целюліту? «Ну, в житті всяке буває», — відповіли йому американці й теж погодились. З росіянами, попри відсутність потреби користатися гугл-транслейтом, не зрослося. Ті почали вимагати копії паспортів моделей, тому залишились без вдовища...

# Зміст

Читати лежачи! .....	5
Жесть .....	9
Мала .....	38
Бутси .....	56
Єнот .....	92
Фізика .....	118
Батрахоміомахач .....	143
Просто .....	151
Голуб .....	183
Пікап .....	190
Діла .....	213
Панда .....	224

Літературно-художнє видання

УШКАЛОВ САШКО  
**Жесть (sho(r)t stories)**  
*Роман*

Головний редактор *С. С. Скляр*  
Відповідальний за випуск *Г. В. Сологуб*  
Художній редактор *Т. О. Волошина*  
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*  
Коректор *О. В. Ушкалова*

Підписано до друку 17.12.2012. Формат 70x100/32.  
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturpaуа». Ум. друк. арк. 9,67.  
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»  
Св. № ДК65 від 26.05.2000  
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а  
E-mail: [corp@bookclub.ua](mailto:corp@bookclub.ua)

Віддруковано з готових діапозитивів  
на ПП «ЮНІСОФТ»  
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.  
[www.ttornado.com.ua](http://www.ttornado.com.ua)  
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

**Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»**  
**www.trade.bookclub.ua**

---

**ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА**

**ХАРКІВ**

**ДП з іноземними інвестиціями**  
**«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного**  
**Дозвілля»»**

61140, г. Харків-140,  
просп. Гагаріна, 20-А  
тел/факс +38 (057) 703-44-57  
e-mail: [trade@bookclub.ua](mailto:trade@bookclub.ua)  
[www.trade.bookclub.ua](http://www.trade.bookclub.ua)

**Одеський підрозділ**

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В  
тел. +38 (048) 776-07-67  
e-mail: [odessa@bookclub.ua](mailto:odessa@bookclub.ua)

**КИЇВ**

**ПП «Букс Медіа Тойс»**

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33  
тел. +38 (044) 351-14-39,  
+38 (067) 572-63-34,  
e-mail: [booksmt@rambler.ru](mailto:booksmt@rambler.ru)

**ЗАПОРІЖЖЯ**

**ФОП Савчук Ю.Д.**

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18  
тел. +38 (050) 347-05-68  
e-mail: [vega\\_center@i.ua](mailto:vega_center@i.ua)

**ДОНЕЦЬК**

**ТОВ «ІКЦ «Кредо»»**

83096, м. Донецьк,  
вул. Куйбишева, 131-Г  
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86  
e-mail: [fenix@kredo.net.ua](mailto:fenix@kredo.net.ua)  
[www.kredo.net.ua](http://www.kredo.net.ua)

---

**Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»**

**служба роботи з клієнтами:**

тел. +38 (057) 783-88-88  
e-mail: [support@bookclub.ua](mailto:support@bookclub.ua)  
Інтернет-магазин: [www.bookclub.ua](http://www.bookclub.ua)  
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

---

**Ушкалов С.**

У95 Жесьть (sho(r)t stories) / Сашко Ушкалов ; передм.  
А. Дністрового ; худож. М. Рудська. — Харків : Книж-  
ковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. —  
240 с. : іл.

ISBN 978-966-14-4709-6

Жесьть — це коли ти відчайдушно шукаєш своє місце в житті,  
а тобі знаходять роботу. Жесьть — це коли твого чихуахуа викрадає  
баклан. Жесьть — це коли на день народження тобі дарують енота.  
Жесьть — це коли для сучасного автора немає нічого святого — ані  
свята Останнього дзвоника, ані футболу, — а сучасний читач радо  
взувається в бутси, підперізується стрічкою випускника і, досхо-  
чуч надряпавши паркет, вирушає шукати пригод на свою... голову.

**УДК 821.161.2**  
**ББК 84.4УКР**



# НАЙКРАЩІ АНТОЛОГІЇ

УКЛАДАЧ —

## СЕРГІЙ ЖАДАН

«Декамерон» — антологія сучасної української прози, до якої увійшли нові оповідання десяти популярних вітчизняних письменників. Твори, зібрані під цією обкладинкою, дають чітке уявлення про стан сьогоденної літератури, іноді дозволяють побачити авторів у дещо несподіваному світлі, а сама книга є яскравим свідченням про десятиліття, що минуло, з його шалом, любов'ю та ніжністю.



Антологія містить фантастичні й реалістичні, трагічні й сатиричні, біографічно-публіцистичні та глибоко інтимні, але неодмінно «навколофутбольні» оповідання одинадцяти літературних форвардів України ХХІ сторіччя. У кожного з цих письменників свій «футбол», свої правила літературної гри — настільки різноманітні й непередбачувані, наскільки різноманітним та непередбачуваним може бути політ м'яча. На полі зустрінуться незмінний капітан поетів і прозаїків-«двотисячників» Сергій Жадан, великий містифікатор Юрій Винничук, універсально обдарований персонаж Фоззі (ТНМК), культовий Юрій Андрухович у ролі літописця українського футболу... Не обійшлася «команда мрії» і без легионера. А почесна роль судді в цьому товариському матчі призначається читачеві — вболівальнику сучасної української літератури!

